

[Hans Schmidt.]

Som eksempler på forhold, hvor samarbejde endnu er et mål, som det er værd at stile efter, kan nævnes to af så forskellig en størrelsesorden som forholdet mellem øst og vest og forholdet mellem folkegrupper og nationale parter i Europas grænselands. I særdeleshed gælder det for de nationale parter i grænselandet Slesvig, hvor forudsættningerne herfor skulle være de bedst tænkelige.

Jeg vil hertil gerne føje som min faste overbevisning, at dette sidste samarbejde mellem Vesteuropas folkegrupper, det være sig store eller små, flertal eller mindretal, statsfolk eller statsløse folk, at dette samarbejde vil være en meget væsentlig forudsætning for, at den bærekraft i den vestlige verden opnås, som er uomgængelig nødvendig, når det altoverskyggende forhold mellem øst og vest skal løses uden magtprincippet i krafttræden.

Der er mere eller mindre svage tilløb hertil at konstatere: folkerepræsentationernes samarbejde i Europarådet henhører herunder som det kraftigste skud og ligeledes Den føderative Union af europæiske Folkegrupper som et endnu svagt skud, men til gengæld et skud med den i overført betydning næreste jordforbindelse, som er den sikreste garanti for bestandighed og voksende styrke.

Hertil kommer andre sammenslutninger af enkeltpersoner, som f. eks. Europa-bevægelsen, der alene ud fra et rent idealistisk syn virker som et incitament, en drivkraft hen imod målet. Og alle disse kræfter tilsammen må — efter min anskuelse — skabe den nødvendige bærekraft for alle de bestræbelser, som udfoldes på statsligt plan. Det er dette arbejde, jeg ser en opgave i at deltage i, og hvor der kan være en mulighed for at yde et positivt bidrag.

Ud fra dette synspunkt og ud fra, hvad der er ret og rigtigt, deler jeg den tilfredshed, som den højtærede statsminister og partiernes ordførere har givet udtryk for,

da de bemærkede, at de dansksindede sydslesvigere ved det nylig afholdte landdagsvalg atter opnåede en god repræsentation i landdagen. Det skaber balance i tingene, og denne er naturligvis en af forudsættningerne for, at en mere sindrig ordning i forholdet de nationale parter imellem end den nuværende modsætning med tiden kan opnås.

Den højtærede statsminister konstaterede, at dette resultat ikke havde været muligt, hvis det ikke ved de dansk-tyske drøftelser var blevet opnået, at 5 pct.-klausulen blev ophævet for det danske mindretals vedkommende. Og det er jo rigtigt. Men det er dog et spørgsmål, om en ophævelse af klausulen havde været mulig i landdagen, hvis jeg fra denne talerstol ikke havde plæderet for en ophævelse på den måde, som jeg gjorde det — og i øvrigt efter opfordring fra det daværende ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, den nuværende højtærede økonomiminister.

Jeg har også mærket mig de pressemeddelelser, som går ud på, at de to repræsentanter for det danske mindretal vil få tilkendt en status som udvalgsberettiget gruppe med alle deraf følgende rettigheder. Jeg har ingen grund til at tvivle om, at det forholder sig som meddelt, og jeg agter ikke at trække nogen parallel til de vilkår, jeg er undergivet. Med den struktur, det høje ting har, ville en tilsvarende ordning for mit parti forudsætte en særordning til gunst for mit parti. Men jeg savner en vis imødekommenhed fra de store partiers side over for de anliggender, jeg har at fremføre bemærkninger om. Jeg sigter her specielt til min skriftlige henvendelse af 24. september d. å. til de udvalgsberettigede partier, som jeg — på én undtagelse nær, som jeg ved at værdsætte — ikke har modtaget noget som helst svar på, end ikke en bekræftelse på modtagelsen. Det skal ikke være nogen klagesang. Jeg ønsker kun som ene mand blandt de mange at konstatere dette og tager det i øvrigt til efterretning.

Min henvendelse gjaldt de hos finans-